

ČÍSLO PÁTÉ

Dnešní číslo I.D. je tak trochu mimořádné, zejména co se týká obsahové stránky. Operativně jsme do něj zařadili dva příspěvky v nichž se odráží vzdušná hladina dramatických událostí z Prahy těchto dnů. V prvním z nich se vrátíme do období průběhu oslav státního svátku dne 28.10.1989 tak, jak je viděl jeden z našich četných zpravodajů. Druhý pak komentuje poslední demonstraci u příležitosti Mezinárodního dne studentstva, zakončenou surovým ale celkem vzato předvídatelným masakrem.

STÁTNÍ SVÁTEK PROTI STÁTUTU!

Byla sobota 28.X.1989, asi 11.30. Procházel jsem se Staroměstským náměstím a směřoval k obchodnímu domu Kotva, hnán nízkou potřebou zakoupit si toaletní papír, který mi v pátek došel. Samozřejmě jsem věděl, že se "něco" chystá, jenže to něco mělo údajně začít až ve 14.30, takže jsem se v centru Prahy nacházel opravdu jen díky toaletnímu papíru. Má pouť byla přerušena zaregistrováním jednoho z mých četných přátel, jenž seděl na schodech pod mistrem Janem. Přisedl jsem tedy. Vyměnili jsme pár slov o nadcházejícím podniku a věnovali se pozorování náměstí. Zarazil mne jeden fakt: neviděl jsem ani jednu uniformu, ačkoli na Staroměstsku minimálně dvě vždy pendlují. Byl jsem mile překvapen. Bohužel ne dlouho. Situace mne téměř okamžitě přesvědčila o mé bláhovosti. Na náměstí vjela kolona dvou vozidel - bílo-žluté lafy a obyčejné modré skříňové Avie. Obě vozidla zaparkovala nezvykle u zadní části staroměstské radnice. Z Avie vyskákali muži v zeleném, ovšem bez čepic, pendreků a podobných doplňků a urychleně vešli malými dvířky do budovy. Shodli jsme se s kamarádem na tom, že se teprve připravují. Také jsem se dověděl, že ze stanice Metra Můstek a z pěší zóny se na Václavák nikdo nedostane. Vše je zatáčeno a vstup je pouze na propustky. V 10.00 hodin tam totiž probíhala přísaha nováčků ve zbrani a tato opatření prý byla nutná, aby příbuzným těch chudáků nikdo nezabral místo. Z narychlo postavené tribuny s obrovským nápisem: Sloužíme socialismu! pak promluvil Štěpán a jemu podobní. Jak jsem se později dověděl, z přítomných asi 50 /1/ civilistů mu nikdo nezatleskal. /Samozřejmě kromě garnitury na tribuně/. Po vyslechnutí těchto zajímavých novinek jsem vyjevil svou potřebu nákupu nezbytné suroviny a oba jsme se vydali ke Kotvě. Ta byla pochopitelně zavřena /taky mne to mohlo napadnout/- Vždyť byl přece státní svátek! Odešli jsme tedy s nepořázenou. Při návratu se odehrála jedna maličká, ale přesto zajímavá epizodka. Asi u hotelu Paříž kolem nás projelo vozidlo první pomoci se spuštěným majákem. Zastavilo u jedné z budov a vystoupila žena společně s mužem v dlouhém "pršiplášti." Ani jeden z nich nenechal žádné zavazadlo, jen muž svíral v pravici vysílačku. Nechtěl jsem ukvapeně soudit, a tak jsem si řekl, že třeba prohlédne pacienta a potom případně přivolá vysílačku sanitku. /Jsem si plně vědom nesmyslnosti této hypotézy, ale v daném okamžiku jsem chtěl být co nejobektivnější a nevidět kolem sebe je nom tajné/. Pokrčili jsme tedy s přítelem rameny a řekli si, proč se nezkusit dostat na Václavák pasáží, v níž je kino Sevastopol. Vše proběhlo bez problémů a my se ocitli na pěší zóně. Zde již bylo o poznání rušněji /ale kdy na pěší zóně není rušno/ a mezi lidem také procházely dvoučlenné hlídky VB, které "podezřelá individua" zastavovali, ~~registrační~~ legitimovali a zapásovali s je. To nás však nechávalo klidnými, neboť se jedná o běžnou praxi. Naopak jsme s velkým uspokojením zjistili, že byly uvolněny zátarasy zabranující vstupu na Václavák a jak jsme se později přesvědčili, událo se tak i v metru. Ovšem to, že byly uvolněny neznamená, že byly odstraněny. Já z nich měl dojem, že jsou neustále připraveny sklapnout jako past a svou oběť již nevydat.

Vykročili jsme k tribuně, před níž probíhala přísaha. Byla s velkým kalupe demontována. Přítel měl sebou pohotovostní foták a tak si udělal pár zajímavých obrázků např. jak "nařvaný dělník" strhává rudou vlajku apod. Před tribunou jsme tak strávili asi půl hodiny a pozorovali, jak to jde, když se chce. Nemohli jsme tedy uniknout pozornosti dvou policistů, kterým zřejmě vrtalo hlavo

co může být na bourání tribuny tak zajímavého, že to dokonce někdo i fotí. Po chvíli se rozhoupali, přistoupili k nám a slušně nás požádali o doklady. My jsme je předložili, oni si opsali nacionále a zase nám je vrátili. Nechtěli ani vědět, co tam děláme a proč to fotíme. Jak je tedy vidět, vše proběhlo na-prosto korektně- aspoň na naše poměry. Přesto však pouhý fakt, že jsme legitimováni, naklonil kolemjdoucí na naši stranu. Povzbudivě se na nás usmívali, mrkali nebo chápavě kývali hlavou. Po této proceduře jsme se šli najíst, neboť jsme měli stále ještě asi dvě hodiny času. Podnik, který jsme poctili svou přízní, se myslím jmenoval Savarin. Zde jsme mezi jednotlivými chody prodiskutovali také náš střet se zákonem. V podstatě jsme se shodli na tom, že odejít hned poté, co jsme si všimli, že jsme pozorováni, by byla zbabělost. Myslím si, že je velmi zajímavé, jak se v takový den mění postoj člověka k policii. Vše se dělá očividně a s jakýmsi heroismem či patosem.

Po zahnání hladu jsme znovu vykročili na Václavák, tentokrát jednou z mnoha pasáží, jež k restauraci bezprostředně přiléhala. Všude pulsoval normální turistický tep a nebyť tak velké numerické hodnoty zelených uniforem, ani by vás nenapadlo, že právě dnes má národ projevit svou vůli. Chvíli jsme se procházeli a pak se vrátili na pěší zónu, kde měl můj přítel schůzku s několika známými. Sešlo se nás celkem osm. Po krátké výměně zkušeností jsme se rozdělili na skupinky: jedna šla ke koni, druhá na Mústek a třetí, jež byla tvořena mnou a mým přítelem, na Staromák. Při průchodu spojovacími uličkami jsme si všimli dalších připravených bariér, nenápadně kamuflovaných v lešení apod. A opět jsme seděli na schodech pod mistrem Janem. Nebylo zde mnoho lidí a ani policistů- asi čtyři. Do oka mi však téměř okamžitě padla dvojice mužů s lehce ležérními pohyby a levým loktem odchýleným od těla. Nevím, co mne k tomu vedlo, ale najednou jsem věděl, že jsou to tajní. Snažil jsem si tento závěr vyvrátit, protože agentomanie není nic pěkného, ale nešlo to. Chtěl jsem si jich tedy aspoň přestat všimnout, ale oni sami mě totálním způsobem přesvědčili o správnosti mého úsudku. Přišli ke dvojici policistů, vzali si od nich cigarety a dali se s nimi do veselé debaty. Dokouřili, přišli ke schodům, vystoupili k památníku, vzali odtud jedinou kytku, která tam ležela, sešli dolů, hodili ji do koše a pokračovali v obchůzce. Byl jsem velmi překvapen. Tohle že je tajná policie? Vždyť se odhalili jako malé děti, to musí být ale pořádní... Ale pak mě napadlo, že dnes jim o utajení ani moc nejde, ba právě naopak. Z mých úvah a pozorování mne vytrhl přítel, neboť se blížila hodina H a my se museli vydat zpět na pěší zónu. V postranních uličkách jsme už jen velmi sporadicky narážili na nějaké chodce a já propadl dojmu, že se dneska už nic nestane. Snad je pár stovek mladých lidí něco zakřičí a pak se rozutečou.

Naši známí už na nás čekali. Ti, co byli u koně říkali, že je tam sice hodně lidí, ale na chodnících, nikoli pod samotnou sochou. Pak jsme chvíli jen tak postávali, rozdali si trikolory a šli. Stále jsem měl dojem zbytečnosti celé mise a situace na Mústku mě v tom jen utvrdila. Stálo zde sto až sto padesát lidí, mezi nimiž se míhaly uniformy a opisovaly si občanky. Byl jsem rozladěn, neboť právě zde, v dolní části Václaváku, se mělo shromáždění konat. Procházel jsem se tedy mezi lidmi a mimoděk pohlédl nahoru ke koni. Ten pohled mne šokoval! Pod sochou stálo jen pár desítek lidí, ale najednou, jako na povel, se z chodníků vylila lidská vlna a zaplavila plácek před sochou. Vydal jsem se tam dlouho jsem se nedíval doprava doleva, ale když jsem tak učinil, byl jsem šokován podruhé. Šli jsme všichni! Celý Václavák! Měl jsem pocit, jakoby lidé vyrostli z dlažby. To kouzlo, které se mne teď zmocnilo a neopustilo po celé odpoledne, to bych přál všem. Já ho zde jen velice těžko a neohrabaně budu líčit ale přesto se o to později pokusím. Ale vraťme se do reality. Prostě se šlo!! Jak jsme míjeli ulice ústící na náměstí, upozoroval jsem přichystané antony a velké množství bílých helem. Ale neměl jsem strach. Vůbec jsem o tom nepřemýšlel. Nahore u koně začali tleskat a náhle jsme tleskali všichni. Šli a tleskali. Jak jednoduchými prostředky se dá vyjádřit lidský a občanský postoj! Přidal jsem se k hlavnímu houfu pod sochou a ohlédl se. Zatočila se mi hlava! Bylo nás už obrovské množství, ale přicházeli další a další- ten zástup nebral konce. Byly zde zastoupeny všechny věkové vrstvy obyvatel: od těch nejmenších, které rodiče nesli na ramenou nebo tlačili v kočárku, až po ty nejstarší. Vidě-

jsem dokonce asi čtyřicetiletou ženu, jak tlačí svou matku na invalidním vozíčku. Největší procento však pochopitelně tvořili mladí lidé pod 35 let. Ale nejednalo se o nekalé živly, jak nám naše média tlučou do hlav a ukazují na obrazovce- tedy vlasy po pás, nejlépe zelené a v nose čtyři kroužky. Byli to lidé, které si umím představit u rýsovacího prkna stejně tak dobře jako za volantem apod. Stará paní vedle mne sdělovala svému muži s překvapením a potěšením: "Podívej se! To je krása! Vždyť to jsou samí mladí lidé!" - Víc jsem neslyšel, neboť se začalo skandovat: Svoboda, Ať žije Charta, Ať žije Havel, Ať žije Masaryk, Pusťte politický vězně, Chceme novou vládu, apod. Byl vztyčen transparent: Republiku si rozvracet nedáme s podpisem HOS /Hnutí za občanskou svobodu/ a červeno-modro-bíle vyvedené heslo: Pravda zvítězí! Bylo vidět mnoho videokamer s označením ORF, ZDF, BBC, ABC i úplně bez označení. Okna budovy ČTK jež jsou obrácena do Opletalovy ulice, byla plná lidí, zřejmě zaměstnanců této instituce. Nevím, jak jim bylo potom, když vyráběli své dezinformace. Ale zpět. Asi čtvrt hodinu se skandovalo a tleskalo. A potom to začalo! Ozvaly se ampliony pořádkových sil. Jeden byl umístěn nad sochou na zřejmě zapůjčené vojenské dodávce, druhý asi o 100 metrů níž na žluto-bílé škodovce. Oba unisono hlásaly: "Občané! Rozejděte se! Toto shromáždění není povoleno příslušnými státními orgány! Náměstí můžete opustit ulicí Vodičkovou a Jindřišskou. Po neuposlechnutí výzvy bude použito pořádkových sil!" Začínal se ozývat pískot a ojedinělé výkřiky: "Gestapo!" Někteří občané výzvy uposlechlí a odcházeli. Ale byla to jen kapka v moři. Většina zůstala a začala znovu tleskat. To byla asi ta zvýšená agresivita, o níž mluvily později naše sdělovací prostředky. Je však také nutno říci, že bezpečnost svou výzvu opakovala šestkrát, než došlo ke skutečnému zásahu. Co mne velmi překvapilo, byl postoj lidí. Čekal jsem projevy nenávisti nebo aspoň nepatrné známky odporu. Ale kdepak! Měl jsem pocit, jakoby lidé policisty chápali. To ovšem ani zdaleka neznamenal, že by je omlouvali. Prostě si byli vědomi toho, že tam nejsou asi z vlastní vůle.

Po další čtvrt hodině čekání zasáhl do situace pohotovostní pluk. Vyrostla hradba z plexisklových štítů a bílých pendreků. Lidé začali být vytlačováni směrem dolů. Na křídla ustupujícího davu /můžeme-li to tak říci/ simultánně útočili další příslušníci PP, kteří vždy do lidí nařezali co se do nich vešlo a pak se zase stáhli. Opozdilce si vzali do parády svalnatí muži v kožených bundách, kteří se s nimi vůbec nemazlili, až se chtělo křičet: Policie! - než si člověk uvědomil, že to policie je. Hlavní část davu byla zatlačena až dolů na Můstek. Všechny eskalátory v metru jakoby náhodou jely nahoru, takže lidé tlačeni davem a policisty ošklivě padali po hlavě dolů. Byly zde také připraveny antony, kam byly expedovány skupinky, které se podařilo oddělit. Ani nevím, jak se mi podařilo prorazit hradbu těl, štítů a zátaras. Nakonec jsem se přece jen dostal na pěší zónu, kam se pozornost bílých helem nesusoustředila.

Po tomto útěku zpod palby pendreků jsem měl zato, že celá akce skončila a šel jsem na metro. V úvahu připadala jen stanice Staroměstská neboť na Můstek ani na Muzeu soupravy nestavily. Vydal jsem se tedy směrem na Staromák. Byla to cesta velmi složitá, protože většina ulic byla uzavřena a dobře strážena, kým jiným, než bílými přílbami. Je všeobecně známo, že věk těchto ochránců zákona není příliš velký, jinak řečeno- jedná se vesměs o mladé kluky. Je tedy zarážející, co je v PP drží. Podle mne je jedním z důvodů pocit moci. Vidět mladíka v bílé helmě jak vyděšeným zahraničním turistům mává pendrekem před noser čímž jim vysvětluje, že ulice je neprůchodná a ať se raději ztratí, je skutečně zážitek. Ale ani oni to nemají vždy lehké. Byl jsem svědkem toho, jak se do jednoho z nich navážela postarší dáma. Zde je část jejího monologu: "Hajzle!.. že se tvoje matka nestydí!.. Já bych tě oběsila už na pupeční šnůře!.. Kolik ti pod tou kuklou může být, co?!, Smraďe jeden! Chci pni!" - na což jí mladík rudý v obličeji odpovídal monotónním hlasem: "Paní, radši běžte!" Jak je tedy vidět, nejen v ohnisku události se přihodí leccos zajímavého.

Prošel jsem opět pasáží Sevastopol a ocitl se v Celetné ulici. Ta, k mému velkému překvapení byla také uzavřena ve svém ústí na Staromák a strážena dvěma pochůzkáři. Nechápal jsem důvod. Po náměstí chodilo pár jedinců, na něž se lidé za záatarasami dívali jako v ZOO na tuleně. Opět jsem byl nucen bloumat křivolakými uličkami, než jsem se na Staromák dostal jinudy. Při průchodu

náměstím jsem zaregistroval, že v další ulici je připraveně několik autobusů s příslušníky IM. Nechápal jsem už vůbec nic. Pod orlojem sice byla skupina lidí, ale poněvadž se blížila šestnáctá hodina, nebylo to nic divného. Nakonec jsem se k radnici zašel podívat. Sotva jsem se vmísil do davu, začala odbíjet čtvrtá. Všechno ztichlo. Jeden za druhým nám nad hlavami chodili svatí a shlíželi na nás. Pak zakokrhali kohout a bylo po všem. Jenže ne tak docela. Lidé zatleskali. I já jsem si uvědomil, že jsem se na orloj díval jinak. Tohle se ovšem těžko popisuje. Rozhlédl jsem se kolem a zamrazilo mě. Kolem byla hlava na hlavě. Prodrál jsem se do Kaprovy ulice a s překvapením zjistil, že tudy proudí na náměstí dav lidí. Potka jsem zde i dva známé z oné osmičky, kteří mi sdělili, že to všechno jde z Václaváku a přilehlých ulic/ zde je nutno podotknout, že svého přítele jsem od soboty nespatriil/. A začalo to znovu! Tleskání a skandování. Vedle mě stojí postarší muž s rukou na ústech a sotva slyšitelně si šeptá: "Svoboda!" Chápu ho. Ale to už na náměstí vjíždí autobusy s milicionáři. Poprvé vidím milici se stíty a přílbami a začínám mít dojem, že bezpečnost tuhle sobotu nezvládá. Zatím z autobusů nevystupují. Dav se kolem nich nahrnul a jako vlna se zvedá národní hymna. Je to krásné, je to očišťující. Těžko to pochopí ten, kdo tam nebyl. Není to žádné pusté řvaní, je to nádherný chorál semknutých srdcí. Muž vedle mě sundává ruku z úst a zpívá. Já zpívám také. Konečně jsem pochopil, co je to vlastenectví. Poprvé v životě zpívám hymnu s hrdostí. Jsem hrdý na to, že jsem Čech, že jsem tam, kde jsem, že je nás tolik. Jsem hrdý na všechny ty lidi. Možná, že je to zmatené, ale já to takhle cítil. Zpěv vlil do žil demonstrantů nové síly. Znovu se začala tleskat. Ale to už se otevírají dveře autobusů a milicionáři se šikují do bojových pozic. Náhle se začíná ozývat heslo, které bych čekal nejméně: "Pojďte s náma!" Možná, že milicionáři zaváhali, nevím, ale když, tak jen na krátkou chvíli. Začínají dav vytlačovat, na což odpovídá heslem: "My jsme tady doma!" Je v něm právě tolik hrdosti, o níž jsem psal, jako i rozhořčení. Přesto jsou lidé vytlačeni do Kaprovy ulice, neboť o co jim jde nejméně, to je konfrontace, i když je všem těmto akcím přisuzována jednoznačně z vládnoucích míst. V Kaprovce se utvořil průvod, který jde a tleská. A zase: Pojďte s náma! - tentokrát na lidi stojící na chodníku. Mezi nimi je i rodičovský pár se svou asi sedmiletou dcerkou. Ta pláče a chce domů. Otec ji však vysadí na ramena a i s manželkou splývají s průvodem. Tleskají, skandují a k nim se kupodivu přidává i jejich dcera. Asi v polovině ulice došlo k situaci, vyprávění o níž bych jen stěží uvěřil, kdybych ji nezažil na vlastní kůži. Z protější strany nám jde vstříc podobný průvod jako ten náš - s vlajkami a transparenty. První řady se chytají za ruce a je tu nové heslo: V jednotě je síla! Průvody se spojí a pokračují směrem k náměstí Krasnoarmějců. Zde je přerušena doprava a dav náměstí zcela zaplavuje. Všechno vypadá jakož legální manifestace: vlajky, hesla - a ani jediná policista. Prostě to nezvládli a přijeli až se značným zpožděním. Ale chytře! Z náměstí totiž vede Mánesův most na Malou Stranu a hlavně k Hradu, kam se zřejmě průvod chystá. Bezpečnost však stačila most přehradit asi deseti antony, z nichž se vyřítily bílé přílby celé nervozní z toho, že lidé jsou všude o okamžik dříve. Zde si už žádné servítky nebraly. Mlátily a kopaly i do lidí ležících nazemi. V tomto momentu mě velmi znechutil přístup kameramanů jednotlivých společností. Mladý hoch přede mnou to dostal pendrekem přímo do tváře. Upadl. Snažím se mu pomoci postavit se na nohy ještě s jedním mužem. A už je tady kameraman BBC, který namíří svůj objektiv přímo na nešťastníkův obličej, přes nějž se táhne krvavý šrám. Ví, že i dotyčný kameraman se vystavoval stejnému nebezpečí a že díky němu se o událostech v Praze doví celý svět, ale snažím se zachytit to, co jsem v daný okamžik pociťoval. Kluk se konečně postaví a odběhne se stranou. Bohužel toto zdržení mě stalo ránu pendrekem přes záda, jenže v té chvíli jsem o to vůbec neuvažoval. Nakonec se bílým přílbám podařilo dav rozdrobit na skupinky. Ta, v níž jsem se ocitl já, se vrhla do metra, čímž se vlastně zachránila. A to byl pro mě konec celé demonstrace. Ví, že podobných průvodů chodilo po Praze mnoho, dokonce i v neděli, ale zažil jsem jen tohle a nutno říct, že mi to úplně stačilo. Bylo to všechno krásné i ohavné

zároveň. Byla v tom hrdost i ponížení. Viděl jsem, že se lidé nebojí, ale nechtějí otevřené násilí. Na druhé straně jsem viděl strach zakrývaný brutalitou. Žádná univerzální pravda z této téměř reportáže tedy, milí čtenáři, neplyne. Ale snad se mi podařilo přesvědčit vás, že pojmy jako hrdost, vlastenectví či čest nejsou úplně prázdné. Musíme si jen umět přiznat, že jsou v nás potlačeny, i když nejen naší vinou. Ale je v našich silách je zase naplnit.

Váš Horst



19. 11. 1989

PRAVÁ TVÁŘ JAKEŠOVA DIKTÁTU

Předem bych chtěl podotknout, že jsem se pátečního masakru v pražských ulicích neměl možnost zúčastnit a tudíž vše, co zde uvedu, je jenom mým subjektivním názorem.

Jak tedy začít to své memorandum. Přiznám se, že mi dělá poněkud potíže vyhýbat se hrubým slovům a vše co si myslím, stylizovat do přijatelné formy, aby snad nenastala situace, kdy vše co chci říci nakonec nesplynulo v tok sprostých nadávek, na hlavy vládnoucích imbecilů.

Všude kolem nás se lámou, bortí, drtí totalitní bariéry našich někdejších spolutrpiteľů. Rozlíčené národy volají k zodpovědnosti ty představitele, kteří si přizpůsobili demokracii dle Stalinovských a Brežněvovských tradic.

Nejsmutnější na tom všem je to, že se ta suť z trosek národního útisku v okolních zemích začala kupit kolem naší již beztak vzduchotěsné ohrady, poslední baště Stalinistického diktátu.

Připadá mi to tak, jako by komunistická monarchie, čekala na nějaký vnější zázrak, který by jí vrátil klid do duše a postavení jež pozvolna strácí. Ano jen zázrak, nic jiného je v dané situaci, zachránit nemůže. Protože si až moc dobře uvědomují kdože to vlastně je v království českém v opozici.

Ano opratě ještě v rukou držíte, ale nějak vám uniklo, že vůz netáhnou koně, ale že je tlačí vaši lokajové.

Dvě desetiletí se snažíte rozzévat hrůzu a strach, dvě desetiletí žvástů, pomluv a psychologického a fyzického teroru, proč to všechno? Pro své nenažrané chrčány a vypasená těla pevně zaklíněná u svých koryt.

Kdo stojí za oním brutálním rozkazem vydaným v pátečních odpoledních hodinách, kdo přikázal, aby byli připuštěni na pokojný dav školení zabijáci, kdo nese zodpovědnost za smrt mladého studenta? Kdo jiný než vládnoucí strana, včele s imbecilem z největších. Dost podivná demonstrace demokratizace společnosti, že by tudy vedla cesta k imaginární přestavbě?

Ano pane první tajemníku, jemi z vás špatně, jemi z vás k zblití. A věřím, že nejsem sám, komu se zvedá žaludek. Kdybych měl tu příležitost pane tajemníku/tak byste vy a vám podobní/soudruhové vlastními jazyky slízali krev, která protékla v pátečním podvečeru. Klidně se usaďte ve svých brlozích, ale na vašich rukou je krev, kterou nesmyjete ničím.

Pošpinili jste veškeré morální hodnoty, proto je třeba aby jste za své zločiny nesli plnou zodpovědnost, byly postaveni před soud a byly odsouzeny podle zákonů platné demokracie, tak jak byl souzen Hácha nebo Tiso.

Nechceme již žádné milosrdné drobky z vašeho stolu, chceme demokratické volby, odchod nescopných darmožroutů, potrestání všech těch kdož se dopustili zločinů proti humanitě a občanské svobodě. Tvrdšíjné jste odmítali dialog, ve své zaslepenosti jste všechno vyřezali na ostrí nože, a ocitli jste se tam, kde se nyní nacházíte a to ve slepé ulici, která končí zdí. Moc dobře si rozmyslete své zítřejší kroky, abyste náhodou pozítří nestáli u té zdi čelem. Ne, není to vyhrůžka, je to jenom suché konstatování vašeho dosavadního "politického pachtění pro blaho národa." Nejsme tak naivní abychom proti vám povstali se zbraní v ruce, tu radost a ten argument vám bohužel poskytnout nehodláme, vy se totiž pozerete navzájem jako krysy. Je načase abyste se sebrali a táhli od válu, to je jediné dobrodiní které jste schopni po čtyřicetileté nadvládě národů poskytnout, slovo táhli jsem použil záměrně protože důstojně odejít jste mohli do pátečního masakru.

Loučím se s vámi slovy neznámého klasika-

k čemu několik vět stačí tři slova táhněte do prdele.

MATIAS STAMP

co se s ním dál bude dít
každý si může domyslit
Z toho plyne velké poučení
že situace růžová vůbec není
Když chápou už i malé děti,
že to s námi jde od desíti k pěti.



ROZJEDETE SE...
...A VY TAM OKAMŽITE
SLEZTE Z TOHO KONE!



ŘEKNI SVÉ JMÉNO
NEBO TĚ ZMLÁTÍME,
ZE NEBUDEŠ VĚDĚT ČÍ JSI!

